

Črniški:

Dragi Marijini otroci!

Ob naši lepi Soči je pustošila vojna močno. Razdejala je cele vasi. Begunci so si ob povratku z žalostjo ogledovali podrtije svojih rojstnih hiš. V vasi R. so za silo popravili župnišče. Cerkev je bila porušena. V neki sobi so postavili oltar. Na oreh pred župniščem so obesili zvon, ki so ga bili med vojno zakopali v zemljo, da bi jim ga ne odnesli vojaki. Začela se je redna služba božja. Po stari navadi so se pričele v majniku zvečer — prvič po vojni — spet šmarnice. Ljudje so radi prihajali. — Tudi šolo so ljudje popravili, in začel se je pouk. Med prvoletniki smo imeli malo Ivanko. Bila je mirna, molitvice je znala, molila jih je prav lepo in pobožno. Pa se ji je pripetila mala nesreča. Ko sem prišel nekega majniškega popoldne h krščanskemu nauku v šolo, so mi povedali otroci, da bo Ivanka po šoli zaprta. Tako da ji je zagrozila g. učiteljica. Ivanka se je držala nekam resno. Ko smo se po uri napravljal k molitvi, pa je začela prav bridko jokati. Vprašam jo, čemu joče. Ona pa vsa žalostna in objokana reče: »Gospod nunc — tako pravijo na Goriškem duhovniku — ne vabite prej k šmarnicam, da pridem še jaz iz šole.« Ko sem ji to obljubil, je bila potolažena. Solze so se ji počasi posušile. Da bo zaprta, potem doma morebiti radi tega tepena, ji ni bilo tako hudo kakor to, da bo mogoče zamudila šmarnice.

Otroci Marijini! Ta mesece se ne bomo dali osramotiti ne od male Ivanke in ne od drugih ljudi. K

šmarnicam pojdemo vsak dan. Pa lepo hočemo moliti, peti in poslušati.

Vsi pridni čitatelji »Angelčka« bomo pa še posebej častili Marijo. Vsak dan maja hočemo tole darovati naši nebeški Gospé: 1. en poljub, 2. eno češčenomarijo, 3. eno rožico, 4. eno žrtvico in 5. eno željico.

Doma bomo napravili majniški oltarček. Vsak dan bomo poljubili pobožno Marijino sliko. Vsak dan bomo prinesli kaj svežega cvetja na oltar. Vsak dan bomo zmolili pred oltarčkom eno češčenomarijo, pa prav pobožno. Najtežja naša naloga pa bo, da bomo vsak dan poskrbeli za kako lasno žrtvovanje: da se odrečemo kakemu dovoljenemu veselju ali da prenesemo kako zoprnost. Mariji na ljubo hočemo tudi to storiti. Želja, ki jo bomo vsak dan vsaj enkrat obudili, bo pa naš marijanski pozdrav: Z ljubim Sinom nas blagoslovi, devica Marija! Le ponavljajmo ta mesec prelepi ta pozdrav večkrat! Marija bo našo prošnjo rada uslišala. Blagoslovila bo naše delo, naše trpljenje in naše veselje. Torej, otroci, zdaj velja začeti in stanovitno izvrševati skozi ves mesec.

17. maja pa začnimo šestnedeljsko pobožnost v čast svetemu Alojziju. Šest nedelj zaporedoma pojdemo k svetemu obhajilu. Ta pobožnost naj nam pomaga, da se privadimo pogostemu vsakdanjemu svetemu obhajilu.

Bilo je na Angleškem v aprilu 1923. V Liverpoolu je bilo veliko zborovanje. Nadškof je vprašal zborovalce: »Torej ste vi vsi vitezi in plemiči najsvetejšega zakramenta?« — »Da, smo!« so odvrnili zborovalci. Kaj mislite, kdo pa so bili ti »plemeniti« zborovalci? O t r o c i so bili, sami otroci. In nadškof jih je vprašal: «Koliko vas gre vsak mesec k svetemu obhajilu?» Otroci niso vedeli, kaj bi naredili. Veliko jih je dvignilo roke. Ko je pa vprašal: »Koliko vas gre pa vsak teden, večkrat v tednu ali celo vsak dan k svetemu obhajilu?«, tedaj so pa vsi dvignili svoje roke.

Otroci božji! Ali bi ne hoteli tudi vi posnemati teh otrok? Jezus želi, da pridemo pogosto k njemu. Sveti oče v Rimu vas vabijo. Naša pravila nas tudi spodbujajo k pogostemu svetemu obhajilu. Saj pravijo: Na eno s p o v e d smeš iti večkrat k sv. obhajilu. Pa

tudi sami želimo, da pride Jezus v naše srce in nam pomaga in nas varuje v skušnjavah. Posvetujte se torej s svojim spovednikom in pristopajte večkrat k mizi Gospodovi.

Pazite pa, da pridete z dobrim namenom k Jezusu. Ne samo radi navade, ker ste bili včeraj, zato tudi danes. Tudi ne, da bi vas ljudje imeli za pobožne in vas hvalili. Vi boste pristopali pogosto k svetemu obhajilu zato, da napravite s tem Jezusu veselje, da si pridobite novih milosti, da se lažje obvarujete smrtnega greha, da z Jezusovo pomočjo izrujete iz svojih src kak grd pogrešek, da si izprositate tako zase ali pa za druge kako dobroto.

Seveda boste pri tem morali premagati marsikatero težkočo. Vsak dan točno zjutraj vstati, ni lahko. Slišati radi tega kako zbadljivko, ni prijetno. Paziti vedno na svoje srce, da bo lepo prebivališče Jezusovo, stane tudi nekaj truda. Pa Jezus je vsega tega vreden! Toda radi se boste tudi tu potrudili, in blagoslov z nebes vam je zagotovljen.

Otroci Marijini, prav lepo pozdravljeni! Z ljubim Sinom vas blagoslovi — devica Marija!

Uganke.

Iz ječe v ječo skače in vso deželo obide. Kaj je to?
(Denar.)

Kdaj se kokoši najbolj boje lisice?

(Kadar pride nje.)

Nima rok, pa vendar kralja s konja prežene. Kaj je to?
(Postelja.)

Pol od lesa, pol od živali. Kaj je to? (Križčica.)

Na ognjišču sedi, pa kuhar ni; prede, pa predica ni, ponoči sveti, pa svetilka ni. Kdo je to? (Mačka.)

Na tleh železno, po sredi meseno, na vrhu usnjeno. Kaj je to?
(Osedlan konj.)

Belo je, pa sir ni; rep ima, pa miš ni; sol ljubi, pa koza ni; grize, pa pes ni. Kaj je?
(Redkev.)